

חוף הים | צילום: יסמין להב

An aerial photograph of a speedboat moving across the ocean, leaving a large, circular wake behind it. The water is a deep teal color, and the wake is a bright, frothy white. The boat is in the upper left corner, moving towards the center. The wake is a large, circular pattern of white foam that fills the right and bottom portions of the frame.

כמיהה

הגעגועים לארץ ישראל לאורך שרשרת הדורות

"ישראל וארץ ישראל - חד הן, שם נולדנו כאומה ושם בגרנו.

וכאשר באה הסערה והטילתנו אל מחוץ לתחומי הארץ, לא יכולנו עוד לגדול, כפי שלא יוכל לגדול עץ שנעקר מן הארץ, וכל חיינו הוקדשו רק לשמירה על ייחודנו, זה שנוצר בארץ ישראל."

שבילי
עצמאות
1905

מצעד צה"ל 1948 | צילום: יהודה איזנשטורק

הכול - את המשפחה, את הירושה ואת העסקים ומתחיל במסע להשמת חלומי של אביו, הוא אמר תמיד שהוא רוצה לעלות לארץ ישראל בגלל חלומי של אביו ו"כדי לפגוש את עצמו" וכך היה.

שמונה שנים נמשך המסע של חנניה לארץ ישראל, מסע שאותו התחיל בלי כלום. בכל מקום שאליה הגיע עצר לזמן מה כדי להרוויח כמה פרוטות ולהמשיך הלאה. לאחר קשיים רבים, עליות וירידות הוא הגיע לבסוף לארץ ישראל. לאחר תקופה קצרה בארץ ישראל חנניה הבין שעם ארץ ישראל מגיעות גם חובות, חובות שבלעדיהן ארץ ישראל שאביו כל כך אהב וחלם פשוט לא תהיה קיימת. חנניה התגייס מיד לפלמ"ח והיה ממפקדי הלוחמים, ולימים היה גם ממקימי חטיבת גולני. כמפקד השתתף בלא מעט מלחמות ומבצעים שעליהם תמיד סיפר בענווה.

חנניה הוא סבא שלי. **הסיפור של סבי הוא סיפור אחד מתוך מיליוני סיפורים דומים המספרים את סיפורה של ארץ ישראל, ועל מורשתו חונכתי: לאהוב את ארץ ישראל, לא לראות בה דבר מובן מאלין, ולהבין שאם לא נמלא את חובותינו פשוט לא נהיה כאן.**

חנניה היה יהודי מרוקאי באחת הערים הגדולות במרוקו. הוא גדל וחונך בבית אמיד מאוד. ישראל אביו, היה בעלים של מפעל אלומיניום רווחי והיה לו חלום - לעלות לארץ ישראל. אבל כמשפחה אמידה שכל שורשיה המשפחתיים והכלכליים נטועים במרוקו זה לא היה כל כך פשוט.

חנניה סיפר כל הזמן שאביו דיבר תמיד על ארץ ישראל ועל החלום שלו לעזוב הכול ולעלות לארץ ישראל שעל שמה הוא עצמו נקרא. לצערי, ישראל לא הגשים את חלומי בשל מחלה שתקפה אותו פתאום והוא נפטר ממנה זמן קצר אחר כך. לאחר תקופת האבל בנו חנניה רצה מאוד להגשים את חלומי של אביו, אך היה מצופה ממנו להמשיך את דרכו של אביו במפעל.

כבר הזכרתי קודם כי לא היה כל כך פשוט לוותר על כל מה שיש למשפחה במרוקו, אולם חנניה קיבל החלטה קשה: הוא עוזב את

הם עכשיו, בתקופה מורכבת זו אנו נילחם ונעשה הכול כדי לשמור על הכשירות שלנו למען מדינת ישראל. בתורת החינוך של צה"ל נכתב: "הציונות היא ההשקפה הדוגלת בריבונותו של העם היהודי בארץ ישראל ובחובתו של המאמין בה, להשתתף בכך אישית, תוך עשייה למען הכלל, הגשמתה מבוססת על חתירה אישית כמו גם על מחויבות משותפת לשירות משמעותי".

בעיניי, הסיפור של הציונות כיום הוא בהכרח החובה לתת מעצמך, גם אם אין לך רווח אישי וישיר מכך, והעשייה שלך היא כולה לטובת הכלל.

ומה הסיבה לעשייה?

יש לוחם שיהיה לוחם בשביל להסב להוריו גאווה; יש לוחם שיהיה לוחם בשביל לאתגר את עצמו; ויש לוחם שיהיה לוחם בגלל אהבתו למדינה.

בסוף זה לא משנה, כולם מסתגרים יחד.

עושים
עצמות

סגן-אלוף
נתי לסרי

מפקד גדוד עשת
חטיבה 401

הקשר שלנו לארץ ישראל הוא קשר שנטוע בעבר, קשר של שרשרת

דורות בת אלפי שנים שזכינו להמשיך ולממש גם בימינו. בטקסט מתאר ז'בוטינסקי את חוסר היכולת שלנו להגדול ולהתפתח מחוץ לארצנו - הרי זאת ארץ ישראל. ארץ שהיא חלק בלתי נפרד מסיפורו של עם ישראל, של צה"ל ומהסיפור האישי של כל אחד ואחת מאיתנו.

כחיילים וכמפקדים בצה"ל אנו מקדישים בשירותנו את זמננו ואף את חיינו כדי להגן על אותה הארץ שלנו, לשמור על הייחודיות שנוצרה ועל ה"ביחד" הישראלי, ויש לנו אחריות משותפת למה שקורה בה.

ימי הקורונה והתקופה המורכבת שבה אזרחי מדינת ישראל שרויים גורמים לכולנו להעריך מחדש את השגרה, את הברור מאלינו ויותר מכול את ארצנו, את נופיה הייחודיים ואת האנשים שהורמים לה להיות מה שהיא.

אני חושב שבדומה לתקופות מן העבר - תקופת הנדודים של בני ישראל במדבר לפני עלייתם ארצה והתקופות שלאחר חורבנם של בתי המקדש והגלות, הקורונה מאפשרת לנו **מסע של התבוננות עצמית, התחדשות ויותר מכול הערכה מחודשת לכל הטוב שיש לנו בחיים בכלל ובארץ ישראל בפרט.**

המורשת שלנו היא מצפן לעתידנו, מזכירה לנו מאין באנו, והיא מקור של כוח והשראה בעבורנו. עלינו לזכור, כדור הקגן היום על המולדת, שאין יקרה ממנה, וכי יש לנו קשר עמוק עימה, קשר בן אלפי שנים.

"הסתכלו תמיד על חצי הכוס המלאה".

"מתוך קטסטרופה היסטורית שהחריב טיטוס מלך רומי את ירושלים וגלה ישראל מארצו נולדתי אני באחת מערי הגולה. אבל בכל עת תמיד דומה הייתי עליו כמי שנולד בירושלים. בחלום בחזון לילה ראיתי את עצמי עומד עם אחיי הלוויים בבית המקדש כשאני שר עימהם שירי דוד מלך ישראל. נעימות שכאלה לא שמעה כל אוזן מיום שחרבה עירנו והלך עמה בגולה."

שבילי
עצמאות
1966

אאחל לכל אחת ואחד מכם, שמתוך האתגרים של התקופה הנוכחית נזכה להתבונן, למצוא, ובתקווה גם להשפיע על כיווני הצמיחה וההתחדשות בעתיד; נזכה לחזק את התא המשפחתי; להנחיל את ערך הרעות ההדדית; להסתגל לדפוסי עבודה מתקדמים (ודיגיטליים!); ולהיחשף לחשיבותן של המערכות האזרחיות והאגבור בינן ובין צה"ל ועוד.

ההסתכלות ארוכת הטווח של עגנון מלמדת אותנו על תודעת החירות והתקומה שבה חי עם ישראל גם בימים שבהם שהה בהלות - תודעת חירות שאפשרה לנו כעם לצעוד לעבר קוממיות ועצמאות.

עם ישראל זוכה לחגוג את יום עצמאותו ה־72 בזמן שהאנושות כולה ובתוכה האומה הישראלית משתנות במציאות החדשה שמגפת הקורונה מעמידה בפנינו.

ש"י עגנון בקסמו הספרותי מתאר כיצד הוא "חי" את התקופה שלפני הקטסטרופה והמשבר של חורבן בית שני - ואנו, זוכים לחיות את תחילתו של עידן חדש - משבר הקורונה והשלכותיו. בלשון חז"ל המילה "משבר" משמעותה מקום היולדת, מפני שכל משבר הוא גם הזדמנות, ומכל משבר נולדים וצומחים בנו, באופן פרטי ובאופן כללי, ניצנים של התחדשות.

